

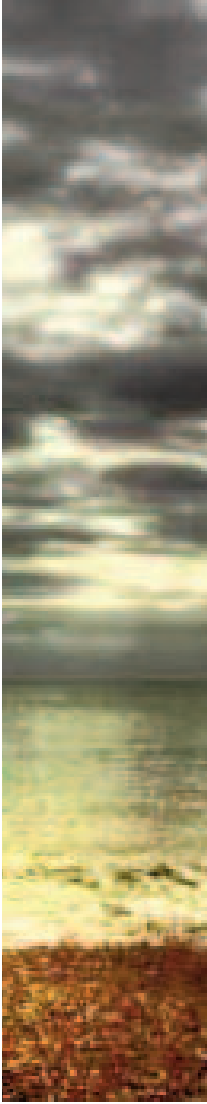

meclis

Şubat 2026 / sayı: 2

**AVRUPA'nın
Yoz Kültürüne
Çürümüşlüğüne
Yalnızlığına
Yozlaşmasına
MAHKUM
MUYUZ?**

**Avrupa'nın
gündemi**

**Avrupa'da
temel haklar**

**Avrupa'da halkın
gündemi**

**Avrupa şehitleri
bataklıktan direniş**

**Avrupa'da
direniş ve zafer**

Yüreğini vermeli İNSAN.

Sıktığı ELE,

Kucakladığı DOSTA,

Dokunduğu OMUZA,

Gülümsediği YÜZE,

Baktığı GÖZE,

Dinlediği SÖZE...

Çünkü

**VERDİĞİMİZ kadar ALACAĞIZ
bu DÜNYADAN.**

Yani

EKTİĞİMİZ KADAR BİÇECEĞİZ.

Nazım Hikmet

Avrupa'da Biz Kaç Kişiyiz?!

Avrupa genelinde
6,5 milyon Türkiyeli
yaşıyor.

Ülke rakamlarına
ilişkin zaman zaman
farklı rakamlar
yayınlansa da,
gerçek şu ki,
Avrupa'da
milyonlarız.

Hangi ülkede kaç
Türkiyeli var? İşte
rakamlar:

Almanya: 4 milyon

Fransa: 800 bin

Hollanda: 480 bin

İngiltere: 500 bin

Avusturya: 360 bin

Belçika: 220 bin

İsveç: 200 bin

İsviçre: 110 bin

Danimarka: 91 bin

Norveç: 19 bin

İtalya: 20 bin

Romanya: 65 bin

Finlandiya: 14 bin

İspanya: 6 bin

Polonya: 4 bin

AVRUPA HAPİSHANELERİNDE 10 BİN TÜRKİYELİ!

2013 rakamlarına göre Avrupa hapishane-
lerinde 6 bin 630 Türkiye vatandaşı vardı.
(Kaynak, infazvekoruma.net)

Bu rakama, bulunduğu ülkenin vatandaşı
olan Türkiyeli hükümlüler dahil değil.
Onlarla birlikte 10 bini aşkın Türkiyeli,
hapishanelerde.

Bunların büyük bölümü ise, en kalabalık
Türkiyeli nüfusun yaşadığı Almanya'da.
Almanya hapishanelerinde 7 bini aşkın
Türkiyeli bulunuyor.

Avusturya, Fransa, Hollanda, Belçika,
İsviçre, Yunanistan ve İngiltere hapishane-
lerinde de 300-500 arası Türkiyeli var.

Ve ne yazık ki, bunların hiç azımsanma-
yacak bir bölümü, **uyuşturucu** suçundan!

**Meclisin Çağrısı: Gençlerimizi uyuşturucuya
teslim etmeyelim! Uyuşturucuyu
hayatımızın, halkımızın içine sokmayalım!**

Avrupa'nın Yoz Kültürüne Çürümüşlüğüne Yalnızlığına Yozlaşmasına

MAHKUM DEĞİLİZ!

Avrupa'da hayatlarımız **kuşatılmış** durumdadır... Çocuklarımız, hatta bebelerimiz kuşatılmıştır.

Avrupa, hayatlarımızı kendi **bencil, bireyci, yozlaşmış, çürümüş** kültürüyle kuşatmıştır.

Avrupa emperyalistleri yoz kültürüyle ve ırkçı saldırganlığıyla kendi kültürümüzü, halk değerlerimizi yaşamamızı engellemek istiyor.

Çocuklarımızı gönderdiğimiz "KinderGarten"lardan, okullara, gençlik bürolarından, işsizlik kurumlarına, işyerimizden evimize, her yerde bu kuşatmanın yansımalarını görebiliriz. Kendi hayatımızı, kendi kültürümüzü, kendi inançlarımızı yaşayamıyoruz aslında. Bu kuşatma karşısında **tek başına** direnmek çok zordur. İmkansızdır. Bu kuşatma karşısında tek tek **"aile"ler** olarak direnmek de aynı şekilde zordur.

"Ne yapalım, düzen böyle.. elimizden ne gelir" deyip, kendimizi hayatın akışına bırakmaya mahkum muyuz?

Mahkum değiliz elbette?

Peki alternatif nedir? Kilit soru budur?

olumsuzluğu mahkum etmek yetmez.

Emperyalizmin yozlaştırmasının farkında olmak yetmez.

Kötünün **yerine** iyiyi,

çürümüş olanın **yerine** canlı ve dinamik olanı

yalnızlığın **karşısına** kolektivistliği,

bencilliğin **karşısına** paylaşımcılığı koymazsak, o kuşatmayı yaramayız.

Kuşatma, eninde sonunda, ailemizi, halkımızı teslim alır.

Bu düzen, yanındakini ez geç der. Kendi ailenizde bile, herkes aldığı maaşı kendine saklar hale gelir. Çıkarlar,

kardeşler arasında kavgalara yol açar, aileleri birbirine düşürür.

Kısacası, alternatifiniz yoksa, bu emperyalist kuşatma içinde boğulmak kaçınılmazdır.

Alternatifimiz yoksa, gençlerimizi, çocuklarımızı ve bebeklerimizi bu kuşatmadan çıkarmak şansımız yoktur.

Alternatif, **örgütlülüklerle** yaratılır.

İkinci kilit nokta bu; tüm emperyalistler, faşistler, örgütü, örgütlülüğü "kötü" olarak gösteriyorlar. **"Örgütlü olmak başınızı belaya sokar"** diyorlar?

Evet, Avrupa emperyalistleri ve Türkiye faşizmi, yasaklarıyla, oturma gasplarıyla, sınırlardaki gözetimleriyle, bizi bu şekilde düşünmeye zorluyorlar.

Ama biz yine de şu soru üzerine düşünmenizi önereceğiz: Örgütlü olmak mı, yoksa örgütsüz olmak mı, başınızı daha fazla belaya sokar?

Biraz düşünürseniz, aslında başımıza gelen sorunların, belaların çoğunun örgütsüzlükten kaynaklandığını görürüz.

Örgütlenelim; düzenin bizi mahkum etmek istediği kuşatmayı ancak böyle kırabiliriz.

direndi ve kazandı! HEM DE AVRUPA'DA !

Emperyalizmin ırkçı kurumlarından biri, bu çocukları bu gülüşlerinden mahrum etti.

**Ama direniş oyunu bozdu!
Direnişin zaferiyle bu çocukların bu gülüşleri yeniden yüzlerine geldi!**

İsviçre'de, Kindes- und Erwachsenenschutz-behörde Bezirk Dietikon (KESB) (Çocukları ve Ebeveynleri Koruma Dairesi) adlı ırkçı bir kuruluş, tamamen keyfi gerekçelerle Uzey Uzatmaz'ın iki çocuğuyla görüşmesini yasakladı.

Uzey Uzatmaz'ın babalık hakkını gasp etti.

Baba Uzatmaz, bunun üzerine 7 Haziran 2024'de "Babalık hakkının geri verilmesi" talebiyle KESB önünde direniş başladı.

İsviçre polisi, "gözetimine alırsınız", "sınırdışı ederiz" vb. tehditleri ve nihayetinde fiziki saldırılarla Uzey Uzatmaz'ın demokratik hakkını kullanmasını engellemeye çalıştı.

Ancak baba, bu tehditlere boyun eğmeyerek direnişini sürdürdü.

Direnişin önündeki **bir diğer engel** ise; babaya "sorunun bu şekilde, direnişle çözülemeyeceğini" söyleyenlerden geldi.

İsviçre devleti ve kurumları, böyle bir konuda geri adım atmazdı onlara göre.

Zaten Avrupa'da artık direnişle hak almak mümkün değildi!

Uzey Uzatmaz, bunlara da kulak asmayarak direnişini sürdürdü.

Direnişi kıramayan KESB, babaya "uzlaşma" önerdi.

"Babalık kursu" almayı kabul ederse, KESB de kararı kaldıracaktı.

Reddetti baba. **"Emperyalizm bize babalığı öğretmez"** dedi.

1,5 yıl bu direnişini sürdürdü Baba Uzatmaz. Yaz, kış, soğuk sıcak demeden, fırtınalı havalarda, kar altında, haftanın her günü, eylemdeydi.

527 gün sürdü direniş.

Sonunda ZAFER geldi.

KESB, baba Uzatmaz'a bir mektup göndererek, talebinin kabul edildiğini bildirdi.

Buna göre;

KESB'in "babanın devlet -KESB- gözetimi olmadan çocuklarıyla görüşemeyeceği kararı" geri çekildi.

Keza, "babanın terapi görmesi" dayatmasının kaldırıldığı ve konuyla ilgili dosyanın KAPATILDIĞI belirtildi.

Direniş haksız, gayri-meşru dosyaları kapatır!

Direniş ırkçılığın önüne barikat örer.

Direniş çocukların yüzlerini güldürür!

Her haksızlığa karşı **direnin! Direnelim!**

Uzay Uzatmaz'ın direnişi bize ne gösterdi ?

Avrupa solculuğunun ve mülteciliğin teorilerinden biri, "Avrupa'da direnerek hak alınmaz" düşüncesidir. Onlara göre, Avrupa devletleri güçlüdür, öyle geri ülkelerde olduğu gibi, kolay geri adım atmazlar.

Doğrudur, ne direniş, ne zafer kolay değildir. Ama bu, dünyanın hemen her ülkesinde böyledir.

Uzay Uzatmaz'ın direnişi ve zaferi, Avrupa'nın her ülkesinde artık her geçen gün karşımıza daha fazla çıkan temel hak ve özgürlüklerin gasbı karşısında tek çıkış yolunun direniş olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Protesto için değil, kazanmak için yola çıkmalıyız.

Uzay Uzatmaz, direnişe başlarken, ben birşeyi "Protesto etmek için eylem yapmıyorum, sonuna kadar gideceğim... bu haksızlığı, yanlışlığı, keyfiligi ortadan kaldırıma kadar devam edeceğim" demişti.

Öyle de yaptı.

Zaferin yolu böyle açıldı.

Uzatmaz'ın direnişi, farklı ülkelerde KESB benzeri kurumların haksızlığına uğrayan TÜM AİLELER İÇİN ÖRNEK TEŞKİL EDİYOR.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, tarihsele olarak bakıldığında, en güçlü şekilde Avrupa'da yaşanmıştır.

Ancak bugün Avrupa sendikaları, Avrupa sol örgüt ve partileri, haklar ve özgürlükler mücadelesinden büyük ölçüde uzaklaşmıştır.

Hak ve özgürlük gasplarına karşı bir direniş geleneğinden sözedilemiyor artık. Güncel anlamda böyle bir pratikten sözedilemiyor.

Avrupa'nın yakın tarihine bakılınca, sonuç alıcı direnişler görünmemektedir.

Kuşku yok ki, emperyalizmin tüm teslim alma, yozlaştırma, örgütsüzleştirme saldırılarına rağmen, yine de direnişler, eylemler oluyor. Göçmenlerin Fransa'daki isyanı, sarı yeleklilerin eylemleri, fabrika işgalleri gibi eylemler yok değil.

Ancak bunlar ısrarlı, kalıcı, sonuç alıcı değil.

Uzay Uzatmaz'ın direnişinin ayırdediciliği buradadır.

Örneğin, oturma hakkı için Fransa'da, Belçika'da, Almanya'da halk cephepleri tarafından güçlü direnişler yapıldı.

Faşist 129 yasasına karşı Almanya'da uzun bir direniş yapıldı.

Bunlar hep sonuç alan direnişler oldu.

Hak ve özgürlüklerin gasbı karşısında Avrupa solu politikasızdır. Öyle ki bunu tesbit etmenin bile uzağındadırlar.

Çevre, klima, hayvan hakları, lgbt.. ile gözleri körelmiştir. Halkı yoksullaştıran zamlar, temel hak ve özgürlüklere yönelik saldırılar, onların gündemine girmiyor.

Avrupa'da da DİRENİYORUZ! Avrupa'da direnilmez, hak alınmaz diyenlere, halk meclisleri ve halk cephepleri direnişleriyle cevap veriyor. Avrupa'da da direnişler gerçekleştiren, emperyalizme karşı çıkma cüreti gösterenler var. Avrupa'nın hapishanelerinde direniyoruz. Oturma hakkının bizlere karşı bir tehdit ve şantaj olarak kullanılmasına karşı direnişler gerçekleştiriyoruz. Irkçılığa karşı eylemler yapıyoruz.

Birleşir, örgütlenirsek, ırkçı Avrupa emperyalistlerine karşı daha büyük direnişler gerçekleştirebilir, daha büyük zaferler kazanabiliriz.

Birlikte direnecek, birlikte kazanacağız.

GÖÇMEN HALKLARA KARŞI YENİ SALDIRI YASALARI!

AVRUPA DEVLETLERİ GÖÇMEN HALKLARA YÖNELİK YENİ YASALAR- LA SALDIRILARINA DEVAM EDİYOR

Emperyalist Avrupa devletleri, 2026 Ocak ayından itibaren aşamalı bir şekilde göçmen yasalarında yeni yasaklar ve kısıtlamaları yürürlüğe koymaya başladı. Haziran'da uygulamalar tam olarak yürürlüğe sokulmuş olacak.

Yoksul halka kapatılan Avrupa kapıları, "yatırımcı" sermaye için sonuna kadar açılıyor. **Almanya, Fransa ve Avusturya'da** yürürlüğe giren yeni göç yasaları ve göçmenlere yönelik hak kısıtlamaları ile bu ülkeler, göçmenlerin yaşayamayacağı yerler haline getiriyor.

Emperyalist devletler, göçmenlere yönelik hak kısıtlamalarının bir zorunluluk olduğu demagogisi ile kendi halkında oluşacak muhalefeti engellemeye çalışıyor. Açık ki, geçmişte bir çok kez örneğini gördüğümüz gibi, bu hak gaspı yasaları, göçmenlerden sonra Avrupa'nın kendi halkına uygulanacaktır.

Sorun sadece yabancıların değil, aynı zamanda emekçi Avrupa halklarının da sorunudur.

Çünkü kısıtlamalar insan haklarına yönelik kısıtlamalardır. Avrupa emperyalizmi, ideolojik ve sınıfsal kararlar alarak kendine muhalefet

olabilecek tüm toplumsal kesimleri, **oturma tehditleri ile, iş kaybetme tehditleri ile** "kontrol" altına almayı, sindirmeyi ve susturmayı hedeflemektedir.

Almanya kendisini hala "sosyal devlet" olarak pazarlamaya devam ederken, göçmenler söz konusu olduğunda. yüzündeki bu maske düşmektedir. 2026 düzenlemeleriyle ilticacılar, yıllarca belirsiz statülerde tutulacak, çalışma hakları geciktirilecek, sosyal yardımlar budanacak, ve **sınır dışı tehdidi** sürekli diri tutulacaktır.

Bu politika, göçmenleri sistemin tamamen dışına çıkarmadan, haklarından arındırılmış bir ucuz emek gücü haline getirmek için düzenlenmiştir. Almanya'nın iş gücü açığı varken göçmenlerin çalışmasının engellenmesi bir çelişki değil, kapitalizmin çıkarına uygun bir politikadır. Alman emperyalizmi, hakları olmayan, güvencesi olmayan, itiraz edemeyen bir göçmen işçi sınıfı yaratmak istemektedir.

Fransa'da ise, 2026 itibarıyla iltica prosedürlerinin hızlandırılması, itiraz sürelerinin kısaltılması ve aile birleşiminin pratikte engellenmesi gündemdedir. Fransa,

Tüm dünya halklarının eşit ve sömürsüz bir düzende yaşama hakkı vardır. Göçmen olmak kimsenin "suçu" değildir. Göçmenliği yaratan da bizzat emperyalizmin kendisidir. Dolayısıyla suçlu da kendileridir.

Bu yollardan geçip gelmek zorunda kalanlar, "sağ salim" ulaştıkları Avrupa'da emperyalizmin aşağılamaları, kovmaları ve ırkçı yasalarıyla karşı karşıyalar.

bu ırkçı göçmen politikasını "cumhuriyet değerleri" adı altında savunmaktadır. Bu değerlerin kime ait olduğu bellidir. "Cumhuriyet değerleri" ancak azınlık bir kesim için geçerlidir. Yeni düzenlemeler, göçmenler ve işçi sınıfı için ise sadece daha fazla sömürü ve daha fazla kısıtlama getirecek. Yeni iltica prosedürleri, Fransa'nın, sadece burjuva düzenini ayakta tutmak ve güvenliğini "sağlama almak" için atılmış adımlardır.

Fransız devleti, göçmenleri bir "güvenlik sorunu"ymuş gibi göstererek gerçek amacını örtmeye çalışmaktadır. Banliyölerde yoksulluk içinde yaşayan göçmenlerle, Paris'in merkezinde sermaye biriktiren sınıflar arasındaki uçurum, Fransa'nın asıl meselesidir. Göç yasaları bu uçurumu kapatmak için değil, göçmenleri kontrol ve baskı altında tutmak için vardır. Göçmen yasaları, göçmen halklara karşı bir tehdit ve şantaj aracı olarak kullanılmaktadır.

Avusturya'da göç karşıtlığı artık sadece bir politika değil, bir devlet ideolojisidir. 2026 ile birlikte,

- sosyal yardımların kesilmesi,
- çalışma ve eğitim haklarının sınırlandırılması,
- aile birleşiminin neredeyse imkansız hale getirilmesi sözkonusudur.

Bu uygulamalar ise göçmenleri ülkede artık yaşayamaz hale getirecektir. Avusturya devleti, ırkçı faşist politikalarla göçmen halkları sindirmeyi hedeflemektedir. Avusturya, Avrupa genelinde yük-

selen ırkçı-faşist politikaların açık bir örneğidir. Hakların yok edildiği, dayanışmanın ortadan kaldırıldığı bir itaat devleti. Emperyalizmin Avusturya'da uyguladığı bu politka, adeta göçmenler üzerinden tüm işçi sınıfına verilen bir mesajdır: **"Hak talep edersen, haklarından olursun."**

Almanya, Fransa ve Avusturya'nın göç politikalarında ortaklaştıkları nokta, milliyetçilik ve tekelci sömürü düzeninin çıkarlarıdır. Göçmenler, hem ülke içi politikada "güvenlik" adına günah keçisi yapılmakta, hem de kendi emekçi sınıfını bastırma aracı olarak kullanılmaktadır.

Bu şekilde Avrupalı halklar ve göçmen emekçiler birbirine karşı kışkırtılmakta, onların asıl düşmanlarına, yani emperyalist düzene karşı isyanı engellenmiş olmaktadır.

Sonuç olarak;

Göçmenlere yönelik hak gaspları, yarın tüm işçi sınıfının haklarına yönelecek olan saldırıların bir provasıdır.

Tüm dünya halklarının eşit ve sömürsüz bir düzende yaşama hakkı vardır.

Göçmen olmak kimsenin **"suçu"** değildir. Göçmenliği yaratan da bizzat emperyalizmin kendisidir. Dolayısıyla suçlu da kendileridir.

Hiçbir kısıtlama, göçmenlere yönelik hiçbir ırkçı yasa, meşru değildir, hiçbir gerekçeyle "haklı ve mazur" gösterilemez. Avrupa'daki göçmen halklar olarak, haklarımıza sahip çıkmalıyız.

Bataklıktan Direnişçiliğe

26 Aralık 2004'te Taksim Meydanı'nın göbeğinde 26 yaşındaki genç bir kız kendini yaktı. Adı Sergül Hatice Albayrak'tı. Hayır, Sergül "bunalım"da değildi. Hayır, sevgilisi onu terketmemişti. Hayır, "kadına şiddet" değildi sorun... Böyle olmadığı için de, Türkiye halkı, burjuva medyada o genç kadının kendini yaktığını göremedi. '3. Sayfa' haberi yapılacak bir malzeme yoktu çünkü Sergül'ün hayatında.

*

Sergül, elinde "Tecrit kalksın!" yazılı bir dövizle gerçekleştirmişti. Sergül, tecrite karşı 154 gündür Ölüm Orucu'ndaydı zaten. Tecrit ve ölüm orucu... iki kelime de geçmemeliydi zaten basında.

*

Sergül, 30 Mayıs 1978'de Almanya'nın Bad Urach kentinde doğdu. Orada büyüdü, orada okula gitti. Devrimci olmaktan önceki yaşamı, yurtdışında adlarına "üçüncü kuşak" denilen gençlerimizin yaşadıklarından farklı değildi. Kimliksizleşmiş, iki kültür arasında bocalayan ve burjuvazinin yozlaştırılmış "özgürlük" anlayışıyla şekillenen bir gençtir o da. "**Özgür yaşam**" adına evden kaçtığı, esrar kullandığı bu "gençlik" döneminin içindeyken, bir rastlantı sonucu devrimcilerle tanışması, onun hayatının dönüm noktası oldu.

"**Özgürlüğün**" gerçek anlamını kavradığında, emperyalizmin dayattığı

Sergül Hatice
ALBAYRAK

yoza yaşamı reddetmekte güçlük çekmedi. Hızla öğrendi. Öğrendikçe başkalarına öğretmeye başladı. Onun büyük bir emek ve enerjiyle gerçekleştirdiği çalışmalar sonucunda, bölgesinde kısa sürede bir örgütlenme oluştu. Başka gençleri de çıkardı o bataklıktan.

*

1997 Ağustos ayında, ülkesindeki mücadeleye katkıda bulunmak için geldiği Tokat'ta tutsak düştü. İşkencede

tecavüze uğradı. Tutuklandı. Faşizmi biz-zat tanıdı.

7 yıl süren tutsaklığı boyunca hep direniş mevzilerinde oldu. 19 Aralık 2000 hapishaneler katliamında Çanakkale'deydi. Günler boyu bombalar, kurşunlar altında yoldaşlarıyla omuz omuza direndi.

25 Temmuz 2004'te hapishanelerdeki tecrit zulmüne karşı Ölüm Orucuna başladı. 13 Aralık 2004'te ölüm orucunun 5. ayında tahliye edildi. Dışarıdaydı artık.

154 gündür sürdürdüğü ölüm orucunu feda eylemine dönüştürme kararını verdi. 26 Aralık'ta Taksim'de bedenini tutuşturarak, tecrite, ihanete teslim olmayanlardan, ölen ama yenilmeyenlerden, "**bu ülke bizim**" diyenlerden, devrim ve sosyalizm bayrağını asla yere düşürmeyenlerden biri olarak **halkın kahramanları** arasında yerini aldı.

Mezarı vatan toprağında, Sakarya'dadır.

“İade” Tehdidine Karşı Bir Eylem

Avrupa Tarihi sayfamızda **bugünlerde güncellenen** bir konu var: **İADE!**

Almanya'dan Fransa'ya kadar bir çok emperyalist ülke, mültecileri sınır dışı etmekle tehdit ediyor. **Zehra Kurtay** örneğinde olduğu gibi, iade kararları çıkarıyor.

Ama iade tehditleri yeni değil.

Cemal Kemal Altun da **hakkında iade kararı çıkarılan** bir devrimciydi.

Altun, 12 Eylül 1980 cuntasından sonra yurt dışına çıktı. 1983 yılında Almanya'nın başkenti Berlin'de tutuklandı ve Türkiye'ye iadesi için yargılanmaya başlandı.

ÇÜNKÜ; O zamanki Kohl Hükümeti ve Hitler özentili İçişleri Bakanı F Zimmermann, Türkiye ile iade konusunda anlaşmıştı.

Başta Hamburg olmak üzere, Berlin, Köln, Frankfurt ve bir çok şehirde Kemal Altun'la dayanışma komiteleri kuruldu.

Ancak Alman hükümeti iade tehditleriyle tüm mültecileri esir almak istiyordu. Bunun için bir örnek iade yapmalıydılar. Türkiye faşizmiyle de anlaşmışlardı zaten.

Altun, 11 ay süreyle tutuklu bulunduğu Berlin Moabit Hapishanesi'nden Türkiye'ye iade gerekçesiyle defalarca havaalanına götürülerek insanlık dışı psikolojik baskılara tabi tutuldu.

Altun, 11 aylık tutukluluk sonrası, iade mahkemesinin son duruşmasında Batı Berlin'deki Eyalet Mahkemesi'nin 6. katından kendini aşağıya atarak Almanya emperyalizminin iade politikasının önüne canıyla barikat ördü.

Tarih **30 Ağustos 1983'dü.**

Kemal Altun, **23** yaşındaydı.

Kemal Altun'un Alman devletinin iade politikasına verdiği bu cevabın etkisi çok büyük oldu.

Berlin'de yapılan cenazesine **15 bini** aşkın bir kitle katıldı.

Kemal Altun, ölümüyle bir simge haline geldi.

Bu eylemden sonra Almanya'nın bir çok bölgesinde günlerce süren eylemler yapıldı,

sonunda hükümet geri adım atmak zorunda kalarak **TÜM İADE KARARLARINI DURDURDU.**

Evet, Kemal Altun'un intihar eylemi, insanlık tarihini yazan örneklerden biridir. O, kendi canını feda etmiş ama on binlerce insanın işkencecilere iadesini engellemiştir.

Bugün Hamburg'un Altona semtinde onun adını taşıyan bir çocuk parkı var.

Keza Berlin'de can bedeli protesto eylemini gerçekleştirdiği mahkeme binasının yakınında onun adına yapılmış bir anıt var ve her yıl anıtın önünde anmalar, eylemler yapılıyor.

NEDEN AVRUPA'DAYIZ?

İrkçi, üstenci, kendini beğenmiş emperyalist efendiler, sıkıştıklarında **"Biz mi çağırdık sizi, kendi isteğinizle geldiniz. Beğenmiyorsanız ülkenize gidin"** derler.

Oysa bu doğru değildir.

Avrupa ülkelerinde yaklaşık **6.5 milyon** Türkiyeli bulunuyor. **6.5 milyon!**

Hangi sebepler milyonları Avrupa yollarına düşürdü?

Kimse, temelde kendi isteğiyle gelmiş değildir. Siyasi veya ekonomik bir zorunluluk

olmadıkça, kim yerini yurdunu, atasını sülesini terkedip başka diyarlara gelir?

Zorlayıcı bir etken olmasa, kim göç yollarındaki o risklere katlanır, kim bu ülkelerdeki aşığılamalara katlanır?

Kendi isteğimizle değil, emperyalizmin yarattığı ekonomik ve siyasi nedenlerle geldik.

Yola çıkmak, gelmek için son kararı "kendimizin" vermiş olması bu gerçeği değiştirmez.

*

Neden Avrupa'dayız?

İki neden var: Bir, emperyalizmin yağma ve talanı, **iki**, faşizmin zulmü, bizleri, vatanımızdan kopardı.

Emperyalizm, ülkemizi sömürüp yağmalayarak bizleri buralara göç etmek zorunda bıraktı.

Gurbetin, yoksulluğun, adaletsizliğin nedeni vatanımızdaki emperyalist şirketlerdir!

Almanya'nın ülkemizde tam **7 bin** şirketi var. Avrupa Birliği ülkelerinin toplam **19 bin 228** şirketi, ülkemizi yağmalıyor.

Onlar orada olduğu için biz buradayız.

*

Ülkemiz, Tek Bir İnsanımızı Bile Emperyalizme Muhtaç Etmeyecek Kadar Zengindir

Bizi gurbet kapılarına süren, emperyalist sömürü ve yağmadır.

ÜLKEMİZİN yeraltı ve yer üstü zenginlikleri, TÜM HALKIMIZI DOYURABİLECEK, YOKSULLUKTAN KURTARACAK zenginliğe sahiptir.

ZENGİNLİKLERİMİZ EMPERYALİZM TARAFINDAN YAĞMALANDIĞI İÇİN İŞSİZ VE YOKSULUZ. Aynı nedenle GÖÇ YOLLARINA MAHKUM OLUYORUZ.

BİZİM OLANI GERİ ALMAK İÇİN TEKRAR BİR KURTULUŞ SAVAŞI VERMELİYİZ!

- Ülkemiz 80 milyonu değil, 180 milyonu besleyecek, iş yaratacak, eğitimi, sağlığı ücretsiz yapabilecek zenginliklere sahiptir.

- Dünya Bor madenleri rezervinin % 72'si ülkemizdedir.

Topraklarımızda 860 bin ton kurşun, 2,3 milyon ton çinko rezervi var.

Özetle, **dünya madenlerinin yüzde 2,5'u** ülkemizde bulunmaktadır.

Madenlerimizle, 237 ovamız, 42 akarsuyumuz,

170 yaylamızla ülkemizde, açlık yoksulluk kaçınılmaz değildir

O zaman, göç yollarına mahkum olmamak için, emperyalistleri ve işbirlikçilerini ülkemizden kovmamız gerekiyor.

Açık ve net olan budur.

Sorunlarımız, onlar vatanımızdan defolunca çözülür. Vatanı sevmek, onları ülkemizden kovmaktır. Bunun için anti-emperyalist mücadeleye katılmaktır.

Avrupa emperyalistleri dergilerimizden NEDEN korkuyor?

"Demokrasinin beşiği", "Haklar ve özgürlükler diyarı" Avrupa'da yasaklar, hak gaspları birbirini izliyor.

Aslında tabii saldırılar yeni değil, fakat bir yoğunlaşma var.

Avrupa'da, 1983 yılından bu yana Türkiyeli devrimcilere saldırılar, yasaklamalar, "terör!" gerekçeli davalar sürmekte.

Daha o zamandan dernek yasakları gündeme gelmişti örneğin. Bugün de dernekler çeşitli gerekçelerle basılabiliyor, dergiler konserler, mitingler yasaklanıyor.

Yasakçılığın son örneği **İNGİLTERE'den.**

*

İngiltere emperyalizmi, devrimci yayınlara yönelik yeni bir yasal düzenleme yaptı.

İngiltere bu düzenlemeyle, derginin basımını, dağıtımını engellemek istiyor.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde ve İngiltere'de Anti terör yasalarına yıllar içinde yeni maddeler eklenerek, özellikle kitle çalışmasında ve propagandada önemli bir araç olan dergilerin dağıtımının yasaklanmasına yönelik bir çok düzenleme yapılmıştır.

Tabii **hedefte olan, yasaklanan dergiler,** devrimci, sosyalist bir içerik taşıyanlardır.

Avrupa emperyalizmine boyun eğmeyenlerin yayınları "tehlikeli" görülmektedir.

Avrupa emperyalistleri bu nedenle, özel yasalar çıkararak ya da anti terör yasaları ile dergileri toplatmakta, yasaklamakta, para cezaları verdimektedirler.

*

Yasaklamalar, Avrupa emperyalistlerinin yüzündeki perdeyi düşürüyor.

Emperyalizm düşünce özgürlüğüne saldırır. Düşünceni **yazılı veya sözlü** ifade etme özgürlüğüne saldırır. **Bir düşüncenin kolektif hale gelmesini engellemek için saldırır.**

Basın yayın hakkı, **TEMEL HAK VE ÖZGÜRLÜKLERDEN BİRİDİR.**

İfade özgürlüğü ile **basın yayın hakkı**, birbirini tamamlayan iki haktır. Biri yoksa, diğeri yoktur.

Bu haklar, emperyalist devletlerin lütfu değildir. Haklar, sınıf mücadelesinin kazanımıdır. Her hak, yüzlerce yıl süren bir kavganın bugüne kalan izidir.

Avrupa emperyalistleri, kendi düşüncesini "demokratik", sosyalist düşüncüyü ise "tehlikeli" ilan ederek, kendi gibi düşünmeyen herkese saldırı zeminini yasalarla meşru hale getirmeye çalışıyor.

Haklarımızı yok sayan bu yasaları ve yasakları tanımamalıyız.

Dergiler yayınlanmaya devam etmeli.

Çünkü bu dergilerle,

Yalanlar Karşısında Gerçekler,

Yanlışlar Karşısında Doğrular,

Sorunlar Karşısında Çözümler anlatılıyor.

Emperyalizmin yalanlarına, aldatmalarına bura-
dan en güçlü cevaplar veriliyor.

Dergilerimizden vazgeçmek, yalanlara, doğrudur demektir.

Dergilerimiz; **en güçlü ideolojik mücadele araçlarından** biridir.

Bu nedenle, **meydanı** emperyalistlere, yani alçaklara, yalancılara, namussuzlara bırakmamak için, dergilerimizi sahiplenmeli, yaymalıyız.

çocuklar ÇİÇEK Mİ? MELEK Mİ? YOKSA?!

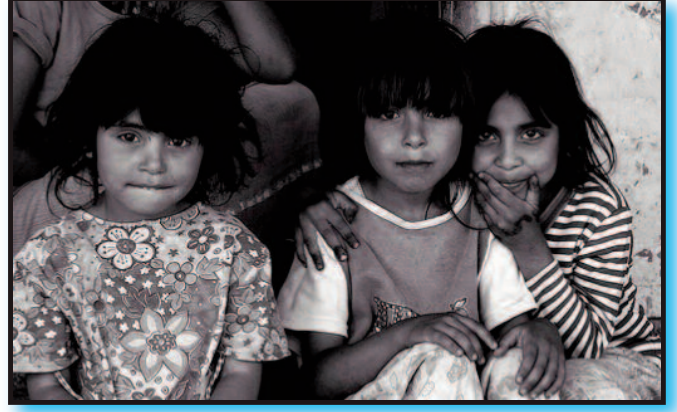
Anton Semyonoviç Makarenko, bir eğitimci.

Sovyetler Birliği'nde çocuk eğitimi üzerine bir çok çalışma yaptı, kitaplar yazdı. Tecrübelerinden çıkardığı kitaplarla bir de ana babalara seslenen "Ana Babaların Kitabı"nı yazdı. Bu kitaptan aldığımız bir bölümü, TÜM ANNE VE BABALARA ithaf ediyoruz.

"Eskiden rahat ve varlıklı ailelerde çocuklara "küçük melekler" denirdi.

Günümüzde çocukların "yaşamın çiçekleri" olduğu söyleniyor. Güzel. Ama yargılamak aceleci davranan duygusal insanlar bu güzel sözlerin üzerinde düşünmek için pek sıkıntıya girmiyor. "Çiçekken söz edildiği zaman şunu anlıyorlar: Çiçekleri sevmek, onların önünde diz çökmek, üzerlerine titremek, onları koklamak ve hayranlıkla iç çekmek. Hatta çiçeklerden "görmek" ve dokunulmaz bir demet oluşturmayı düşünüyorlar.

Saçma olduğu kadar tamamen estetik de olan bu tür esrik düşünceler kendi olumsuzluklarını da içinde taşır. "Yaşamın çiçekleri"ni, masanızın üzerindeki bir çin vazosuna yerleştirilmiş "görmek" bir demete benzetmeniz uygun bir benzetme değildir. Onların önünde kendinizden geçerek hayranlık çılgınları atmanız boşuna olacaktır. Ölüme adanan bu çiçekler meyve vermeden solmaya başlıyor bile. Yarın fırlatıp atacaksınız onları. Belki de, eğer yola gelmez türden bir duygusalsanız, onları büyük bir kitabın sayfaları arasında kurumaya

birakacaksınız. Ama bu kez sevinciniz başlangıçtaki gibi coşkulu olmayacak. Dilediğiniz kadar anılarınızı canlandırırsınız ve onlara dilediğiniz ölçüde hayranlıkla bakın, artık önünüzde basit birer ot almaktan öteye gidemeyecekler.

Hayır, çocuklarımız hiçbir zaman böyle çiçekler değildir ve olmayacaktır. Onlar yaşamımızın gövdesinde açarlar. Bu bir demet değil, ama olsa olsa bir elma bahçesi ya da göz kamaştırıcı bir yemiş bahçesidir ve bu yemiş bahçesi bizimdir. Bizim sözcüğü sözlerime büyüleyici bir ton veriyor burada. Elbette ki böyle bir bahçeye hayran olmamak, ondan yararlanmamak anlaşılır gibi değildir. Ama daha da anlaşılabilir olan, orada hâlâ çalışmamaktır. Haydi iş başına o zaman, ne bekliyorsunuz? Belleyin, sulayın, temizleyin tırtıllardan, ince, verimsiz dalları budayın ve sözlerini anımsayın Stalin Yoldaşın:

"insanlara özenle eğilmek, onları bir bahçıvanın seçkin bir meyve ağacı yetiştirmesi gibi yetiştirmek gerekir."

Dikkat edin lütfen: Bir meyve ağacı.

Yalnızca "renk tonları", güzel kokular konu edilmiyor burada. Meyveler; işte her yerde ilgilenmek zorunda olduğumuz şey. Bundan böyle çiçeklere iç çekişler ve öpücüklerle atılmak yerine elinizi belinize koyup bir bahçıvan makası, süzgeçli kova ve bir de merdiven arayın. Eğer bahçede tırtıl varsa Vienne yemi kullanın. Çiçeklere pek iyi gelmeseyse bile hafifçe serpmekten çekinmeyin. İyi bir bahçıvanın bahçesinde zaten tırtıl görülmez."